

λέμου, ὥστενες ἐφοβήθησαν τὸ κατ' ἀρχάς, δὲν θὰ προκύψῃ ἐξ αὐτοῦ. Ἐν μόνον εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ σπουδαία αὕτη ἐσωτερικὴ διατάραξις τῆς Ρωσίας ἀφ' ἑνὸς, καὶ ἡ παράταξις τῆς προσωρινῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος ἀφ' ἑτέρου, ἐνισχύουσι τὴν Τουρκίαν.

Γενομένων ἀντικρίσεων περὶ τῶν λεγομένων ἐνεργειῶν ὑπὲρ τῆς Βαυαρικῆς δυναστείας, συνελήφθησαν τινες, καὶ ὀνομαστὶ ὁ στρατηγὸς Χ. Χατζῆ Πέτρος, Π. Μοναστηριώτης, κλ.

Τὴν Κυριακὴν (24 Φεβρουαρίου) ὤρκισθη ἡ ἐθνοφυλακὴ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, τὸ θέαμα ἦτο λαμπρὸν καὶ κατανυκτικόν. Οἱ ὀρκισθέντες ἦσαν ὑπὲρ τὰς πέντε χιλιάδες.

Διωρίσθη ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως Ἐπιτροπὴ ἕνα σκοπεῖν περὶ εὐρέσεως βασιλείας. Ἀγνοοῦμεν ὁποῖου εἴδους ὁδηγίαι ἐδόθησαν αὐτῇ· κοινῶς ὁμῶς λέγεται ὅτι θὰ ἀνασκαφῇ ἡγεμονίαν ἔχων συνταγματικὰς ἀρετάς. Πῶς θὰ γείνη ἡ ἀνασκαφὴ αὕτη, ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἀγνοοῦμεν. Ἐνθυμούμεθα μόνον τί ἔλεγε ὁ Thiers διὰ τὸν Α. Φίλιππον· *Le roi voulait ce que veulent tous les princes; bien sot qui s'en étonne, bien faible qui s'y soumet.*

Π Ο Ι Η Σ Ι Υ.

Ο ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ.

(Κατὰ τὸν Victor Hugo.)

Ὅτ' ἐπανερχετ' ἡ ὦρα καθ' ἣν ἀπονάρκωσις μαύρη
Κλείει πᾶν ὄμμ' ἀνοικτὸν ὑπὸ τὸν ἐπουράνιον θόλον,
Ὅραν τοιαύτην, τὴν νύκτα μονήρη τοῦ μάρτυρα ἔχων
Καὶ τὸν ἀπέραντον πέπλον τοῦ σκότους ὃ ἦρως Κανούτος,
Εἶδε τὸν Σθένον, πατέρα αὐτοῦ, γηραιὸν σχεδὸν ἄναν,
Ἄνευ προουρῶ οὐδενὸς ἢ κυνὸς κἂν κοιμώμενον μόνον,
Τὸν ἐθανάτωσε λέγων, «Οὐδὲν οὐδ' αὐτὰς τί γινώσκει.»
Μετὰ δὲ τοῦτο ἀνέβ' εἰς τὸν θρόνον καὶ ἐγένετο ἀναξ.

Πάντοτε εἶχε τὴν νύκτα πιστὴν ὁδηγὸν εἰς τὰς μάχαις,
Καὶ τὴν ζωὴν τοῦ πιστοῦς ἡκολούθει εὐήμερος μαῖρα.
Ἐξαιθριέμβους κερδαίνων καὶ θάνατος ὁ μέγας Κανούτος·
Ὅτε δ' ἀπῆλτα ἀνδρῶν γηραιῶν σεμνὸν σύλλογον, τότε
Ἦ παρούσα αὐτοῦ εἰς τὸ μέτωπον τῶν σκεπτομένων
ἔχυνε φέγγος, καὶ οὕτως ὁ ἡμῶν μονάρχης Κανούτος,
Διὰ ἡθῶν καθαρῶν καὶ φρονίμων θεσμῶν βασιλεύων,
Εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ τὴν γενέτειραν Δανιμαρκίαν
Ἐλκοσιν ἡσούς προσήρτησε γείτονας χώρας καὶ ἄλλας·
Πάλαι προσκλήσας καὶ θρόνον ἀκράδαντον τέλος ἐγείρας.
Σάξωνας, Πίκτας καὶ Κέλτας ὑπέταξε, καὶ τοὺς Βανδαλους·
Καὶ τοὺς Βορούσσους μετ' ὅλων τῶν Σλάβων ἐκπνέοντες φύλον
ὑποτελεῖς εἰς τὸ σκήπτρον αὐτοῦ κατεκτῆσατο. Ἐτι
Οἱ εἰς τὰ ἄγρια δάση πλανώμενοι ἄγριοι τέλος
ἔσχον αὐτὸν ἡγεμόνα. Πρὸς τοῦτοις τὴν μαύρην λατρείαν
τῶν τρομαλέων εἰδούλων τὴν Ῥήναν κατήργησεν ὅλως,

Καὶ τὸν Μαγχείρην τὸν ἄγριον, οὐτενὸς πρὸς τὸ ἐσπίρας
Ἀλλουρος ἄγριος ἤρχετο τρίδων τ' ἀπαίσια νῦτα·
Ὅτε τὸν μέγαν ἀνέφερε Καίσαρα, «Ἦμεῖς οἱ δύο»
ἔλεγε. Φῶς πολικὸν ἐκ τοῦ κράνους τοῦ ἀνακτοῦ τούτου
ἔόρρε, καὶ ὁ θυμὸς τοῦ τὰ τέρατ' ἀπέπνιγε πάντα.
Εἶκοσιν ἔτη, καθ' ἃ τῆς Δανίας ἐκράτει τὸ σκήπτρον,
Ἦτο ὁ ἐξοχὸς πάντων ἱππεύς· καὶ ὁ πρῶτος τοξότης.
Μόλις τὴν ὕδραν νεκρὰν ἐθεώρει, καὶ τὸν ἰσχυρὸν τοῦ
ἔθετε πόδα εὐθύς εἰς τὰ τέκνα τῆς· καὶ τὰ ἐπάτει·
Ὅλος ὁ βίος τοῦ, πλήρης ἀγάπης καὶ εὐδοῦ ὑπῆρχεν
ἔσχατον, φίλον τῶν δῆμων διήγημα· ἐκ τοῦ προχείρου
Οὗτος ὁ μέγας τοξότης ἐν ὦρᾳ βαρέας χειμῶνος
Δράκοντας τρεῖς τῆς Σκωτίας ἐφόνευσε, ὅπως προσέτι
τῶν τῆς Σκανίας τυράννων εἰς ἄδην ἀπέστειλεν. Ἦρως
Ἦτο συνάμα καὶ γίγας ὁ μέγας ἐθνάρχης Κανούτος·
Καὶ τὰ τοῦ κόσμου συμβάντα ἐφαίνοντο ἔχοντα σχέσιν
πρὸς τὴν αὐτοῦ εἰμαρμένην. Πρὸ χρόνων δὲ δὲν ἐνθυμεῖτο
Ὅτι ὑπῆρξεν αὐτὸς πατροκτόνος. Ἀπέθνηε τέλος.
Ἐνδὸν μνημείου λιθίνου ἐτέθη. Παράκλησιν θεῶν
ἔφαλλεν ὁ τῆς Ἀάρας ἐπίσκοπος, κ' ἐμκλείεν ὕμνον
Ἐπὶ τοῦ τῶνδου αὐτοῦ, ἐπιλέγων ἐπ' ἣν ὁ Κανούτος
Ἄγιοι, μέγας μονάρχης, καὶ ἐπὶ ὁσμήν εὐνοῖας
ἔπεμπεν ἐπὶ τοῦ κόσμου τοῦ ἀνακτοῦ τούτου ἡ μνήμη·
ἔλεγον δὲ ἱερεῖς τὸ μνημόσυνον ἱεροοργανοῦντες,
Ὅτι τὸν ἐδλεπον πλήρη δυνάμει, δόξης καὶ φώτων,
Ὅσπερ προφῆτην καθήμενον ἤδη, μακάριον ὅλως
Ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ.

Ἦ ἐσπέρα προέβη. Τὸ μέγα
Ὅργανον ἔπαυσε χόνον θρηνηώδεις μολπὰς, κ' ἐπὶ τέλους
Ἐκ τοῦ ζοφώδους ναοῦ οἱ σεμνοὶ ἱερεῖς ἐξεληθόντες
Τὸν τεθνεῶτα μονάρχην ἐντὸς τοῦ μνημείου ἀφῆκαν.
Τότε αὐτὸς ἀνιγέρθη, τὰ ὄμματα ἤνοιξε τότε,
ἔλαβε δὲ τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ καὶ ἐξῆλθε τοῦ τάφου.
Τείχη καὶ πύλας, καθ' ὃ εἰς τὰ φάσματα εἶναι ὁμίχλη,
Τὰ διεπέρασε φεύγων. Τὴν θάλασσαν δὲ τὴν βαθεῖαν,
Ἦτοι καὶ θόλους καὶ πύργους ἡσυχῶς ἀντικαθρεπτίζει·
Τοὺς τῆς Ἀλτόνης, Ἀάρας καὶ τῆς Ἐλσινώρας, διέβη
Ἦκουε δὲ ἡ σκιά τοῦ ζοφώδους μονάρχου τὸ βῆμα,
Καίπερ αὐτοῦ ἀθροῶδως βαδίζοντος, ὄντος ὀνείρου.
Ἐφθασεν εἰς τοῦ Σαδῶνους τὸ μέγα βουνὸν ὃ Κανούτας,
Καὶ πρὸς τὸν ἄγριον πρόπαππον τοῦτον αὐτοῦ πλησιάσας,
Εἶπεν, «ὦ ἄφες με ὄρος, ὦ ἔδρα βοῶντων ἀνέμων,
• Ἄφες νὰ κόψω τεμάχιον ἐν ἀπὸ τὴν χιονώδη
• Χλατιάν σου, θέλω νὰ κάμω ἐν σάβανον, ἔρημε πάππη!»
Τὸν ἀνεγνώρισε τ' ὄρος καὶ τὸ ζητιθὲν παρεδόχθη·
ἔλαβε δὲ ὁ Κανούτος τὸ ἄθραυστον ξίφος τοῦ τότε,
Κ' ἐπὶ τοῦ ὄρους μεστὸς φορκιάσεως ἔκοψε μέγα
Τμήμα χιόνος ἐποίησε σάβανον, κ' ἔπειτα εἶπεν·
• Ὅρος ἀρχαῖον, ὃ θάνατος φῶς ἀμυδρὸν ἐδῶ χύνει·
• Ποῖαν ὁδὸν θέλω λάβει τὸν πλάστην Θεὸν ἵνα εὕρω;
• —Φάσμα, ἀπεκρίθη τὸ ὄρος τὸ μαύρον, τὸ θλίβιν ἐμπνέον·
Κ' εἰς αἰωνίας νεφέλας τὸ μέγα τοῦ μέτωπον κρύπτον·
• Φάσμα, ὁδὸν δὲν γνωρίζω· ἐδῶ ἐγὼ εἶμαι· Καὶ τότε
Τ' ὄρος ἀφῆκεν ἐν μέσῳ τῶν πάγων μονάζαν, κ' ἐντεῦθεν
Μέτωπον φέρων ὀρθόν, καὶ φορῶν τὸ λευκὸν σάβανόν του
Ἦδεν μόνος ὁ ἀναξ Κανούτος, κ' ἐκείθεν εἰσῆλθε
Πόρρωθεν τῆς Νορδηγίας καὶ πόρρωθεν τῆς Ἰσλανδίας,
Εἰς τὴν μεγάλην σιγὴν καὶ ἐντὸς τοῦ μεγάλου ἱρέδους·
Ὅπισθεν ἤδη αὐτοῦ διελύθη ὁ σκότιος κόσμος,
Μόνος δ' εὐρέθη αὐτὸς ψυχῇ, φάσμα καὶ ἄθρονος ἀναξ.
Εἶπε τὸ Ἄπειρον, μέγα προπύλαιον φρίκης ἐμπνέον,
Ἄπαινοδρομὸν. Δι' αὐτοῦ ἡ χωροῦς ἀστραπὴ αἰρνιδίως

Σχίζει τὸ ἔρημὸν σκότος καὶ χαῖνος, πειθοῦσα ἐκπνέει.
 Τὴν σκιάν εἶδε, τὸ τέρας ὃ νύκτας σπονδύλους τοῦ ἔχει·
 Εἶδε τὸ Ἄμωρον, ἔσω τοῦ μέλανος κίνησιν ἔχον.
 Εἶδε τὸ ἔρεος, ἐνθα οὐδεὶς ἀστὴρ φέγγει κ' ἐν τούτοις·
 Ἄγνωστον δλέμμα τι πίπτει, ἐντὸς τοῦ ὑπνώττοντος χάους,
 Μόνος δὲ ἦχος αὐτοῦ ἡ θρηνηδὸς φρικίας εἶναι,
 Ἦν προξενεῖ τῆς σκοτίας τὸ κοῦμα, κοφρὸν μεστὸν βάθους.
 Ἐβη δὲ πρόσω εἰπὼν, « Εἶναι τάφος καὶ πέραν ὁ Πλάστης. »
 Τρία δὲ βήματ' ἀπ' οὗ προσχώρησεν, ἔκραξεν ὄμως
 Ἄλλος εἶναι ἡ νύξ ὡς ὁ τάφος· οὐδὲν ἀπεκρίθη.
 Καὶ ὁ Κανούτος ὑπὸ τὸ χλωμόν του σουδάριον τότε
 Ὁδεύεν· ἡ τοῦ σαδάνου λευκότης ἐνέβαλλε θάρβος,
 Εἰς τὸν νεκρὸν ὁδεύτην. Ἠκολούθει βαδίζων. Ἐξαίρνης
 Εἶδεν ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ του σαδάνου προκύβαν σημεῖον,
 Ὅμοιον μαύρου ἀστέρος, ὃς μέγεθος ἔσχε βραδείας.
 Τοῦτον διὰ τῆς χειρὸς ψηλαφίζων ἐγνώρισεν ὅτι
 Αἵματος ἔπεσε μία ρανίς ἐπ' αὐτοῦ. Ἀνωρθώθη
 Ἡ κεφαλὴ του ἦν φόδος ποτὲ δὲν ἐκύρτωσεν· εἶδεν,
 Εἶδε τὴν νύκτα μὲ βλέμμα λοξόν καὶ φρικίαν χέον·
 Τίποτε ὅμως δὲν εἶδεν· ἡ ἔκτασις μέλαινα ἦτο·
 Ἦχος οὐδεὶς διηκούσθη. « Ἐμπρός! ἔμπρός! » εἶπεν ὑψώσας
 Τὸ ὑπερήφανον μέτωπον. Αὖθις ρανίς τις δευτέρα
 Ἐπεσεν, ὑστερον μέγεθος ἔλαβε καὶ ὁ Κανούτος·
 Εἶδε τὴν νύκτα, τὸ σκότος, τὸν ζόφον, οὐδὲν, οὐδὲν εἶδε·
 Ὅσπερ δὲ θηρευτικὸς πρὸς τὸ θήραμα αὐτοῦ ὁρμᾷ κύων,
 Οὕτω τὴν μαύρην ἀνέλαβε πάλιν ὁ ἀναξ πορείαν,
 Ὁ φασματώδης ὁδότης! Ρανίς δὲ ἐπὶ τοῦ σαδάνου
 Ἐπεσε τρίτη. Φυγὰς δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ὁ Κανούτος,
 Ἐπαυσεν ὅμως τὸ βάδισμα τότε, κ' ἐστράφη καὶ εἶδε
 Πρὸς τὸν βραχίονα ἔστις τὸ ἀκαμπτον ξίφος ἐκράτει.
 Αἵματος νέα ρανίς ὡς ἐν μέτρῳ φανίσσα ἀνείρου
 Αἶωνης πεσοῦσα τὴν χεῖρα αὐτοῦ κατηρύθρωσε. Τότε
 Ἐλαβεν ἄλλην πορείαν, δευτέραν φοράν, ὁ Κανούτος·
 Καὶ πελιδνὸς ὑπὸ φρίκης τὰ βήματα ἔστρεψεν ἤδη
 Ἀριστερόθεν. Ρανίς εἰς τὸ σάδανον ἔπεσε τ' ἄσπρον.
 Φρίζας δὲ ἐπὶ τῇ μονώσει αὐτοῦ ὁ ὁδότης τὸ βῆμα
 Ἐστρεψε πρὸς τὰ ὑπίσω, θελήσας νὰ ἐπανακάμψῃ
 Εἰς τὴν ἐντάφιον κλίνην. Ρανίς ἐπὶ τοῦ σουδαρίου
 Ἐπεσε. Τότε ἐστάθη μεστὸς φρικιάσεως, τρέμων,
 Κ' ἐκλινε τὴν κεφαλὴν προσευχὴν παρὰ τοῦ νᾶ προφέρει,
 Αἵματος δὲ ἐπ' αὐτοῦ ρανίς ἔπεσεν. Ἄριος ἔλος,
 Τῆς προσευχῆς ἐκπνεύσεως ἐντὸς τοῦ φραγμοῦ τῶν ὀδόντων,
 Ἐλαβε νέαν ὁδόν, καὶ θρηνηδὸς καὶ πένθιμον φάσμα,
 Φάσμα λευκόν, τρομερόν, μὲ ἀμφίδουλον γνώμην ἐπέρα,
 Καὶ ἐκ τῶν σπλάγγχνων τοῦ σκότους προκύπτουσα διαλει-
 πόντως
 Αἵματος μαύρη ρανίς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ νερτέρου πλανήτου
 Ἐπιπτεν, ἐπιπτε. Τρέμων ὡς στέλεχος παύκης ἀρχαίας,
 Ὅτε αὐτὸ ὑπ' ἀνέμου πνοῆς θελλώδους ὠθεῖται,
 Ἐβλεπ' ἐκείνας τὰς μαύρας ρανίδας πιπτούσας ἡρέμα.
 Μέγεθος ἔκτων καὶ πλῆθος, ἐστάλαζον, ἐπιπτον ἄλλη,
 Καὶ ἄλλη, καὶ ἄλλη, θεῖ! ὦ! καὶ ἄλλη ρανίς αἱματώδης!
 Ἄλλη ἰδοὺ! Καὶ αὐταὶ αἱ ρανίδες τὰ σκότη περῶσαι
 Ἐσχιζον δίχην καθέτων γραμμῶν τὰ ἐρέθη, καὶ οὕτω
 Πίπτουσαι εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ σαδάνου του ἄλλη μετ' ἄλλων
 Αἵματος νέφη ἐμόρφουν. Καὶ ὅμως ἐχώρει, ἐχώρει
 Φρίκης μεστὸς ὁ Κανούτος. Τὸ δ' αἶμα κατέπιπτε δίχην
 Ἄνευ θορύβου βροχῆς ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ μαύρου αἰθέρος.
 Ἐπιπτεν ἄνευ θορύβου ἀπαύστως τ' ἀπαίσιον ὄακρυ.
 Ποῖος τὰ ὄακρυα ταῦτα εἰς τ' ἄγριον ἔκλειε σκότος;
 Ποῖος; τὸ Ἀπειροὺ ἐνδον τοῦ σκότους ὁ νερτέρος βαίνων,
 Τὰ ὠχεάνεια βάθη τῆς μαύρης νυκτὸς δισθίων

Περίξ αὐτοῦ οὐδὲν βλέπων, ὠχρὸς καὶ χωρὸν πρὸς τὰ πρόσω,
 Τῶν οὐρανῶν ἐπεπόθει νὰ εὕρῃ τὴν εἴσοδον, ἦτις
 Μόνον εἰς τὴν τοῦ δικαίου ψυχὴν εὐπλησίεστος, εἶναι·
 Τέλος βαδίζων ἀπαύστως, ὡσεὶ τις καπνὸς ἐν τῷ ζόφῳ,
 Ἐφθασ' ἐνώπιον πύλης κλειστῆς. Ὑπὸ ταύτην ἐπέρων
 Μυστηριώδεις ἀκτῖνες φωτός. Ὁ Κανούτος τὸ βλέμμα
 Ἐστρεψε τότε καὶ εἶδε τὸ σάδανον. Ἄγιος τόπος
 Καὶ τρομερὸς ταυτοχρόνως ὑπῆρχεν ἐκεῖ καὶ τίς, οἶδε,
 Τίς ὁρατὴ τοῦ Κυρίου ἀκτὶς διαφαίνεται ἤδη;
 Ὅπισθεν δὲ τοῦ πλῆθους ἀκούεται ἐν μελωδίᾳ
 Τὸ ὦ σ α ν ᾶ!—ἐροθροῦν ἦν τὸ σάδανον· ῥῆγος ἡσθάνθη
 Τοῦτο ἰδὼν ὁ Κανούτος!

Ἰδοὺ διὰ τί ὁ Κανούτος

Φεύγων τὸ φῶς τῆς αὐγῆς καὶ βαδίζων ὀπίσω εἰσέτι,
 Πρὸ τοῦ Κριτοῦ, οὗ τὴν ὄψιν ὁ ἥλιος χρίει με φῶτα,
 Νὰ παρσῇ δὲν ἐτόλμησεν ἔτι, καὶ ἕνεκα τούτου
 Ὁ Πατροκτόνος ἐντὸς τοῦ νυκτείου διέμεινε σκότους
 Πλήρης σκιᾶς. Τὴν λευκότητά δὲν ἐδυνήθη τὴν πρώτην
 Νὰ ἀνακτῇ, κ' εἰς ἑκάστον βῆμα του ἐπὶ τὰ φῶτα
 Αἵματος βλέπων ρανίδα τὴν κάραν του βρέχουσαν φεύγει
 Κ' ὑπὸ τὸν θόλον τοῦ μαύρου πλανᾷ· οὐρανοῦ αἰωνίως.

Χ. Α. ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

καὶ οὐδὲν ἄλλο

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ. Ἐπὶ τῶν ἤδη γινομένων ἀνα-
 σκαφῶν τῶν ἐρειπίων τῆς Βαβυλωνῆς, τέσσαρα ἀνά-
 γλυφα κολλοσιαιῶν διαστάσεων ἀνεκαλύφθησαν·
 παριστῶσιν ἀλληγορικὰς μορφὰς μετὰ πλείστων ἐπι-
 γραφῶν καθαρῶς διατηρουμένων. Περὶ δὲ αὐτῶν
 ὑπάρχουσι πολλὰ ἐλάσσονα ἐγγλύφα ἐμφαίνοντα
 τὸν βίον τῶν Ἀσσυρίων. Αἱ ἀνασκαφαὶ αὗται γίνον-
 ται ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιν καὶ διεύθυνσιν τοῦ ἐν Βαγ-
 δατίῳ Γαλλικοῦ Προξένου.

— Εἰς τὴν παρὰ ῥῆνιον Φλαμερσχέιν ῥωμαϊκαὶ
 τινες ἀρχαιότητες πολλοῦ λόγου ἄξιαι ἀνεκαλύφθη-
 σαν ἐπὶ τῆς τοποθεσίᾳς ἀρχαίας ῥωμαϊκῆς ἐπαύλεως,
 γενομένης μεταγενέστερον βασιλικῆς ἐπαύλεως Φράγ-
 κων βασιλέων. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουσιν ἄλυσις
 χρυσῇ κεκοσμημένη μαργαρίταις, πολυάριθμοι χρυ-
 σοὶ δακτύλιοι, χρυσοὶ δακτύλιοι μετὰ βαρυτίμου
 καὶ ὠραίου δακτυλιολίθου, ἐφ' οὗ διακρίνεται εὐκρι-
 νῶς χεῖρ κρατοῦσα οὗς μετὰ ἐπιγραφῆς ἐλληνικῆς,
 πολλαὶ εὐσχημόταται πήλιναι λυχνίαι, ὀλίγαι ὑά-
 λιναι φιάλαι σπανίας ὠραιότητος, χρυσᾶ τινὰ νομί-
 σματα τῶν χρόνων τοῦ Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ καὶ
 διάφορα ἄλλα καλλιτεχνικὰ λείψανα.

— Ἡ ἐν Πατρουπόλει αὐτοκρατορικὴ Βιβλιοθήκη
 ἡγόρασε πρὸ ὀλίγου τὴν περίφημον συλλογὴν τῶν
 Ἑβραϊκῶν καὶ Καραϊτικῶν χειρογράφων γενομένην
 ὑπὸ τοῦ Κ. Φίροκοβιτς Καρπίτου, γνωστοῦ διὰ τὸν
 περὶ τὴν ἐπιστήμην ζῆλόν του. Ὁ ἀνὴρ οὗτος εἰς τὰς
 ἐπὶ τριάκοντα ἔτη περιηγήσεις καὶ διατριβὰς αὐτοῦ
 εἰς Παλαιστίνην, Κούκατον, καὶ Κωνσταντινούπολιν
 συνέλεγε τὰ μνημεῖα τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιότητος